

Manifest voor een rechtvaardige oplossing van het Palestina vraagstuk

De boycotbeweging vraagt om uw steun!

KORT HISTORISCH OVERZICHT

STRIJDIGE BELOFTEN: ARABISCHE VOLKEREN OM DE TUIN GELEID

- Tot 1919 maakte Palestina deel uit van het Osmaanse Rijk
- 1915 McMahon-Hussein overeenkomst, Arabische volkeren zullen de Britten steunen tegen de Osmanen, en in ruil daarvoor onafhankelijkheid krijgen
- 1916 Sykes (GB) en Picot (Fr) spreken af het Midden Oosten na de 1e Wereldoorlog te verdelen in een Franse en een Britse invloedsfeer. Palestina moet onder internationaal bestuur komen
- 1917 De Britse minister Balfour belooft aan de Zionistische Wereld Organisatie steun voor een Nationaal Tehuis voor joden in Palestina
- 1918-1948 Brits militair bestuur en vervolgens Mandaat over Palestina. Groot Brittannië faciliteert de oprichting van een Nationaal Tehuis voor joden, de immigratie van joden neemt toe van ca. 60.000 naar ruim 600.000.

VERDEEL EN HEERS, PALESTIJNEN ZIJN HET KIND VAN DE REKENING

- 1947 Verdelingsplan van de VN: dit advies bedeeft joden 55% van het land toe en Palestijnen, die twee derde van de bevolking uitmaken, slechts 45%.
- 750.000 Palestijnen verdreven/gevlucht, ruim 500 Palestijnse dorpen verwoest.
- 1948 Staat Israël uitgeroepen, en in 1949 erkend door de VN; Israël moet wel de terugkeer mogelijk maken van de Palestijnse vluchtelingen (VN Res. 194), maar verhindert dit categorisch.
- 1948-1949 Militaire confrontaties en wapenstilstand, waarna joden de scepter zwaaien over 78% van het land en slechts 22% in Arabische handen blijft.
- 1967 Juni- of 6-Daagse oorlog, Israël bezet het resterende Palestijnse grondgebied (Gaza en Westoever), evenals Syrisch Golan Hoogvlakte) en Egyptisch grondgebied Sinai (inmiddels teruggegeven).
- 1967 – heden: bouw van joodse nederzettingen en vanaf 2002 een scheidingsmuur in bezet Palestijns gebied
- 2004: uitspraak van het Internationaal Gerechtshof, bevestigd door de Algemene Vergadering van de VN: de Israelische scheidingsmuur op Palestijns grondgebied, evenals alle Israelische nederzettingen daar, zijn illegaal; internationale gemeenschap moet daar tegen optreden, maar laat het na.
- 2005: 171 Palestijnse maatschappelijke organisaties roepen op tot een brede mondiale boycot (BDS, d.w.z. Boycot, Desinvesteren en Sancties).

POLITIEK ZIONISME – PALESTIJNEN ONDER DE VOET GELOPEN

De discriminatie tegen joden in Europa, en hun stateloze situatie in het Russische rijk waarin veel geweld tegen joden plaatsvond, heeft reeds eind 19e eeuw geleid tot de opkomst van de politiek-Zionistische beweging die streefde naar een staat voor joden. In 1895 schreef Theodor Herzl zijn essay 'Der Judenstaat', dat een pleidooi is voor een staat voor joden als oplossing van het zgn 'joodse vraagstuk'. Hij beschreef daarin in detail hoe die staat organisatorisch zou moeten worden ingericht. Tijdens het eerste Zionistische Congres van 1897 in Basel werd Palestina gekozen als vestigingsplaats voor een joodse staat, uit alternatieven als Oeganda en Argentinië. Herzl gaf zich in 'Der Judenstaat' geen rekenschap van een reeds aanwezige bevolking. In zijn dagboek schreef hij echter dat men de plaatselijke bevolking geen werk moest aanbieden maar zachtjes het land uit moest werken door elders voor hen bronnen van bestaan te zoeken. Herzl beschreef zijn project in een brief aan de Britse ondernemer en politicus Cecil Rhodes als 'something colonial', vergelijkbaar met de Britse kolonisatie van Rhodesië en Oeganda.

Veel joden wilden er aanvankelijk niets van weten, vaak om religieuze redenen. De verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog gaven echter aan de geboorte van de staat een stevige impuls. Hoewel de meeste Europeanen die nu leven geen verantwoordelijkheid dragen voor de Tweede Wereldoorlog, voelen zij die zwarte pagina's van de geschiedenis toch als een zware last op hun schouders.

Over hoe met de aanwezige Palestijnen om te gaan is onder Zionisten van het eerste uur veel discussie geweest. Maar de gematigden trokken aan het kortste eind, en zoals blijkt uit de gedetailleerde voorbereidingen voor de etnische zuivering van Palestijnen (het zgn 'Plan Dalet') die in 1948-1949 werd voltrokken besloten Zionistische beleidsmakers een staat te creëren met zo min mogelijk Palestijnen erin. Dat denken is in het huidige Israël nog altijd springlevend en wordt breed aangehangen, van links tot rechts.

Groot Brittannië zag strategisch voordeel in het Zionistische project, om de scheepvaartverbinding met de grote kolonie Brits-Indië en de bevoorrading van o.a. olie door het Suezkanaal veilig te stellen. Tijdens het Britse gezag over Palestina (1918-1948) kwam begin 20e eeuw immigratie van joden uit Europa snel op gang, en tijdens en na de stichting van de staat nam immigratie ook uit Arabische landen, grote proporties aan. De Palestijnen waren zich inmiddels bewust van de Zionistische ambities om in Palestina een joodse staat te stichten. Ze hadden ervaren hoe joodse landaankoop leidde tot verdringing van Palestijnen uit de agrarische sector, en kwamen daartegen

Verdwijnend Palestina

in opstand. Maar zij konden niet voorkomen dat de staat Israël er in 1948 kwam, dat die 78% van hun grondgebied zou opslokken, en, vanaf 1967 de resterende 22% (het zgn Bezette Palestijnse Gebied oftewel de Westoever en Gaza) zou koloniseren door de bouw van nederzettingen, wegen en voorzieningen voor exclusief joods gebruik, beschermd door een nietsontziende militaire bezetting. Pro forma veroordeelde de internationale gemeenschap de landroof vele malen, maar in de praktijk kon Israël ongestoord zijn gang gaan en heer en meester worden over het hele gebied van voormalig Palestina.

VERDRIJVING EN KOLONISATIE

De grondleggers van Israël streefden ernaar dat het land joods zou zijn,” zoals Amerika Amerikaans en Engeland Engels”. Zonder een duidelijke joodse meerderheid was dit niet mogelijk. Dus moesten de inheemse Palestijnen (900.000) het veld ruimen. Rond 1948 werden er 750.000 Palestijnen verdreven. Later, vanaf 1967, zouden er nog honderdduizenden meer gedeporteerd worden. Israël liet de vluchtelingen nooit terugkeren ondanks resoluties van de VN die daartoe opdracht gaven.

De Israelische regering moedigde grootschalige immigratie van joden aan. Deze moesten de plaats innemen van de verdreven Palestijnen. Het credo was dat Palestina een land was zonder volk, voor een volk zonder land. De overlevenden van de Tweede Wereldoorlog vonden er een vluchtplaats. Onder de nieuwkomers, toen en later, waren mensen die niet wisten dat hun gemeenschap gevestigd was bovenop een onlangs verwoest Palestijns dorp, of dat het huis dat hun werd toebedeeld kort daarvoor nog door Palestijnen bewoond was.

Israël plaatste de kleine groep Palestijnen die in 1948 was achtergebleven tot 1966 onder militair bestuur, met zeer beperkte bewegingsvrijheid en zonder burgerrechten

Palestijnen op de vlucht. Bron: medium.com

zoals stemrecht. De achterblijvers, waarvan velen vluchteling zijn in eigen land, mogen evenals als de naar het buitenland gevluchte Palestijnen, tot de dag van vandaag geen aanspraak maken op hun huizen en voormalige bezittingen. Hun bezittingen, land en kapitaal werden ondergebracht bij de Israelische Ontwikkelingsautoriteit of het Joods Nationaal Fonds, en mogen krachtens de statuten slechts in gebruik gegeven worden aan joden. Ook aan deze binnenlandse vluchtelingen wordt het recht op terugkeer naar huis onzegd.

DE HOOP OP EEN TWEESTATENOPLOSSING

Tijdens de zogenaamde Zesdaagse Oorlog van juni 1967, veroverde Israël de resterende 22% van Palestina (de Westoever inclusief Oost Jeruzalem, en de Gazastrook). Sindsdien spreekt de internationale gemeenschap over oplossing van de problematiek in termen van twee staten, nl. een veilig Israël en een levensvatbare aaneengesloten staat voor de Palestijnen. De VN Veiligheidsraad eiste Israëls terugtrekking uit het veroverde gebied, maar oefende nauwelijks druk uit om die te bewerkstelligen. Er volgden jarenlang rondes van onderhandelingen en zelfs akkoorden, maar Israëls houdgreep op die gebieden is alleen maar sterker geworden.

Grote Israelische nederzettingen waar zo'n 700.000 kolonisten zijn komen wonen doorsnijden inmiddels de Westoever, evenals toegangswegen en een honderden kilometers lange scheidingsmuur. Het Internationaal Gerechtshof verklaarde in 2004 dat al deze structuren illegaal zijn en dat de internationale gemeenschap moet toezien op de ontmanteling ervan. De EU stelde voorschriften op tot etikettering van producten uit die nederzettingen. Deze worden echter op grote schaal ontdoken, met als gevolg dat producten uit illegaliteit ongezien de EU en Nederland binnen komen.

De bewegingsvrijheid en ontwikkeling van Palestijnen in bezet gebied wordt belemmerd

door de grootschalige aanwezigheid van kolonisten en militairen, met grote gevolgen voor bijvoorbeeld schoolgaande kinderen, werknemers en zieken. Palestijnen krijgen zelfs veel minder (drink)water dan de kolonisten. Kolonisten vernielen oogsten van Palestijnen, branden boomgaarden plat, en overvallen Palestijnse woonwijken, vaak onder het toeziend oog van het Israelische leger. De beelden komen nu en dan gefilterd via TV en internet bij ons binnen: gewapend en ongewapend verzet, demonstraties, traangas, stenengooiers, doden, gewonden, verwoesting van huizen, vernieling van cultureel erfgoed, klopjachten, onderduikers, mensen die uit angst 's nachts te worden opgepakt slapen met hun schoenen aan, vluchtelingen in tenten, huilende kinderen.

*“Our freedom is
incomplete without
the freedom of the
Palestinians”*

- Nelson Mandela

Oost Jeruzalem is door Israel geannexeerd, en de rest van de Westoever staat mogelijk hetzelfde lot te wachten. De Gazastrook is onderworpen aan periodieke bombardementen en een hermetische blokkade, terwijl elk protest wordt neergeslagen. Israelische leiders zeggen openlijk dat zij geen land zullen teruggeven, spreken zich uit voor annexatie van het grondgebied en deportatie van de Palestijnen. De Tweestatenoplossing is een illusie gebleken, en het besef lijkt door te breken dat het momentum daarvoor, als dat er ooit was, nu voorbij is. Maar in welke richting kan men dan nog denken voor een oplossing?

APARTHEID

Het denken in termen van Bezetting en Tweestatenoplossing heeft wellicht het zicht op een andere werkelijkheid bemoeilijkt: Apartheid. Israel noemde zich van meet af aan een “joodse staat in Eretz Israel” en wilde een joodse en een democratische staat

zijn. Om zijn missie als joodse staat te kunnen waarmaken heeft Israël echter talrijke algemene racistische beleidsmaatregelen genomen.

Eind 2017 publiceerde de ESCWA in Beirut het rapport “Israeli Practices Towards the Palestinian People and the Question of Apartheid” opgesteld door Richard Falk en Virginia Tilley. Volgens hun bevindingen heeft Israël een regime van Apartheid gecreëerd dat het Palestijnse Volk als geheel discrimineert en bezigt Israël beleid en praktijken die volgens het Internationaal Recht voldoen aan de definitie van Apartheid.

De term apartheid werd aanvankelijk alleen gebruikt voor het bewind in Zuid-Afrika, maar is ook elders toepasbaar. Volgens de VN Apartheid Conventie is de term apartheid van toepassing op *“....onmenselijke handelingen begaan met het doel om overheersing door een raciale groep van personen over een andere raciale groep van personen te bewerkstelligen en systematisch te handhaven.”*

Volgens het Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof is apartheid een misdad tegen de menselijkheid wegens *“onmenselijke daden begaan in de context van een institutioneel regime van systematische onderdrukking en dominantie door een raciale groep over welke andere raciale groep of groepen dan ook en gepleegd met de bedoeling om dat regime te handhaven”.*

In de definitie van apartheid gaat het niet om geïsoleerde gevallen van racisme, hoe breed verspreid die ook mogen zijn. Het gaat om een in wetgeving verankerd systeem dat tot doel heeft dominantie van de ene raciale groep over de andere raciale groep te bewerkstellingen en te handhaven.

Het ESCWA rapport ziet prominente aanwijzingen voor een systeem van apartheid in Israël, bijvoorbeeld:

Bevolkingspolitiek: Het allereerste doel van de Staat Israël was een zo groot mogelijke joodse meerderheid tot stand te brengen. Met de “Wet op Terugkeer en Burgerschap” kregen joden wereldwijd, ook zij die niet eerder een fysieke band hadden met het gebied, het recht naar Israël te komen en Israëls staatsburger te worden. Tegelijkertijd moest het aantal Palestijnen zo klein mogelijk zijn. Etnische zuivering werd ingezet als een middel om dit te bewerkstelligen. Palestijnse vluchtelingen uit de oorlogen van 1948 en 1967 mogen niet terugkeren, ongeacht of zij er een (ouderlijk) huis, grond en overige bezittingen hebben. Palestijnse huwelijkspartners van buiten Israël mogen zich niet in Israël vestigen. Uit al deze voorbeelden blijkt dat joodse raciale dominantie een fundamentele doctrine is.

Grondbeleid: Een Israëlische basiswet met betrekking tot grond bepaalt dat grond (in handen van de Israëlische staat, de Israëlische Ontwikkelingsautoriteit of het Joods Nationaal Fonds, dat is samen 93% van het grondgebied van Israël) op geen enkele

wijze mag worden overgedragen aan niet-joden. Deze wet wordt nu ook toegepast op de bezette Westoever, waar grote delen tot "Staatsland" zijn verklaard onder een wet die alleen geldt voor joden.

Apartheid door fragmentatie: de schrijvers van het ESCWA rapport beschrijven hoe Israël een apartheidsregime in stand houdt door Palestijnen met behulp van uiteenlopende regimes te besturen. Zij onderscheiden vier domeinen, 1) *Palestijnse burgers van Israël: wetten verhinderen dat zij kunnen opkomen voor gelijke rechten;* 2) *Palestijnen in Jeruzalem: wetgeving geeft hun slechts een verblijfsstatus, hetgeen hun positie heel kwetsbaar maakt;* 3) *Palestijnen op de Westoever: militaire wetgeving maakt hen tot vrijwel rechteloze buitenstaanders die nooit bij de Israëlische politiek kunnen opkomen voor gelijke rechten en omstandigheden;* 4) *Palestijnse vluchtelingen en ballingen: Israëliisch beleid belemmert hun recht op terugkeer.*

Wet op de Joodse Natiestaat: In juli 2018 heeft het Israëlische parlement gestemd voor de Basiswet op de Joodse Natiestaat. Die wet verklaart dat Israël een natiestaat is van het joodse volk. Het is niet een natiestaat van al zijn bewoners, zoals bijvoorbeeld Nederland of Jordanië, maar alleen "van het joodse volk", dat daar ook als enige van het recht op nationale zelfbeschikking geniet. Met deze Basiswet komt Israël voor het eerst naar buiten als een Apartheidsstaat. Deze wet kan gezien worden als het sluitstuk van Israëls Apartheidswetgeving.

PALESTIJNEN ROEPEN OP TOT EEN BREDE BOYCOT

Sinds 1948 is bijna heel Palestina door Israël ingenomen of bezet. De meeste Palestijnen zijn vluchteling geworden. De achtergebleven Palestijnen, waarvan velen zgn inheemse vluchtelingen zijn, leven onder een systeem van apartheid en worden economisch, politiek en juridisch gediscrimineerd. Daarom hebben 171 Palestijnse maatschappelijke organisaties in 2005 een oproep aan de wereld gedaan om hen te steunen door een boycot van Israël. Deze campagne draagt de afkorting **BDS** (Boycot, Desinvesteren en Sancties).

BDS staat voor:

Boycot: een consumentenboycot van producten, bedrijven, instellingen en instanties die bijdragen aan of profiteren van het in stand houden van het onrecht;

Desinvesteren: stoppen met investeren in bijv. de Israëlische wapenindustrie, Israëlische banken, bedrijven die medeplichtig zijn aan de bezetting;

Sancties: deze worden in het algemeen opgelegd door de overheid, bijv. opschorting van het EU-Israël Associatieverdrag, verbod op zakendoen met nederzettingen, maar ook opschorting van Israëliisch lidmaatschap van internationale organen als FIFA, e.d.

De boycotcampagne tegen Apartheid in Zuid Afrika dient als lichtend voorbeeld voor de BDS campagne voor de rechten van Palestijnen. Ook deze begon als een beweging van burgers die sancties tegen Zuid Afrika eisten en zelf met een boycot aan de slag gingen. In het geval van Zuid Afrika duurde het tot 1990, het jaar waarin bleek dat de apartheidspolitiek onhoudbaar was, voordat de Nederlandse regering haar standpunt wijzigde en haar beleid van “kritische dialoog” liet varen. In 1990 juichten 20.000 mensen op de Dam de eerder dat jaar vrijgelaten Nelson Mandela toe. In 1994 werd Nelson Mandela gekozen als president. Hij was solidair met de Palestijnen, getuige o.a. zijn uitspraak: *“Our freedom is incomplete without the freedom of the Palestinians”*.

WAAROM VERDIENT DE BDS BEWEGING STEUN?

Het voorbeeld van Zuid Afrika laat zien dat er veel geduld en grote druk nodig zal zijn om apartheid ook in Israël te beëindigen. De BDS beweging is nu ruim 15 jaar oud en inmiddels mondiaal vertakt. Er zijn veel positieve resultaten geboekt om medeplichtigheid aan te pakken: het Nederlandse bedrijf Riwal (specialist in hoogwerkers en vèrreikers) werd gedwongen zijn werkzaamheden aan Israëls illegale muur te stoppen; de pensioeninvesteerder PGGM stopte zijn investeringen in israelische banken; Veolia staakte zijn betrokkenheid bij de aanleg van de Jerusalem Light Rail, Vitens besloot niet te gaan samenwerken met het israelische waterbedrijf Mekorot, de gemeente Dublin besloot geen contract meer te verlenen aan HP en ook het Nederlandse FNV

beëindigde de samenwerking met HP in een actie voor zijn leden, en nog veel meer. BDS is een effectief actiemiddel gebleken dat Israël werkelijk onder druk zet. Israël heeft zelfs een speciaal ministerie opgericht om BDS te bestrijden en geeft miljoenen uit voor dit doel. Er is Israël, dat het voorbeeld van Zuid Afrika vreest, alles aan gelegen om BDS activisten "uit te schakelen", bijvoorbeeld door kritiek op Israël te bestempelen als "nieuw antisemitisme". BDS, een vreedzame beweging die uitgaat van het internationaal recht, veroordeelt echter uit principe welke vorm van racisme dan ook, inclusief antisemitisme.

Omdat BDS werkt, maar ook veel weerstand ondervindt, heeft het steun nodig. Daarom roepen wij iedereen op om deel te nemen aan de BDS campagnes voor boycot van consumentenproducten, desinvestering uit foute bedrijven, en campagnes richting overheid en de EU.

DRIE VAAK GESTELDE VRAGEN:

Komt een boycot niet neer op discriminatie van joden? Zéker niet! De campagne richt zich niet op joden, maar op Israelische en andere bedrijven die de bezetting steunen.

Wil BDS dat joden Israël verlaten? De BDS beweging wil niet dat joden in Israël hetzelfde lot moeten ondergaan als de Palestijnen. Als Palestijnse vluchtelingen terugkeren wil dit niet zeggen dat joden weg moeten. Ze moeten echter wel plaats bieden aan Palestijnen, conform het internationaal recht.

Moet Israël dan als staat verdwijnen? Het Zionistische bestel bevoorrecht joden ten koste van Palestijnen. Dat bestel hoort thuis in een museum. Gelijkheid voor allen is de "bottom line". Na afschaffing van de apartheid bestaat de staat van Zuid Afrika toch ook nog steeds?

WIE COORDINEERT DE BDS CAMPAGNE IN NEDERLAND?

BDS Nederland, opgericht door het Diensten en Onderzoek Centrum Palestina (docP), coördineert de BDS campagne in Nederland.

De stichting is opgericht in 2012 en heeft ANBI status. BDS Nederland heeft, naast individuele leden zo'n 20 lid organisaties die actief zijn in verschillende regio's van ons land. In internationaal verband werken wij samen met BDS-netwerken in Europa en daarbuiten. Ons team bestaat geheel uit vrijwilligers.

Voorbeelden van onze activiteiten zijn:

- Consumentencampagne "Koop geen Israelische apartheid"

- Campagne “Kunst, Solidariteit en Palestina” waarin wij actieve samenwerking zoeken met kunstenaars
- Campagne voor desinvestering uit Israelische banken (ABP)
- Campagne tegen het Israelische vervoersbedrijf EBS

In Europees verband:

- Campagne tegen militaire samenwerking met Israël
- Campagne voor opschorting van het EU-Israël Associatieverdrag

WAT KUNT U BETEKENEN VOOR DE NEDERLANDSE BDS BEWEGING?

U kunt de BDS beweging op twee manieren steunen:

1. **Doe mee met onze acties** en geef u op voor onze nieuwsbrieven, zie het formulier op de homepage van BDS Nederland (www.docp.nl).
2. **Geef u op als donateur** door
 - Een online donatie op docp.nl/doneren
 - Een donatie met machtiging tot incasso via onderstaand incassoformulier

JA, IK GEEFT MIJ OP ALS DONATEUR VAN DOCP VOOR DE CAMPAGNE VAN BDS NEDERLAND:

Bedrag: ☐ €10 ☐ €20 ☐ €50 ☐ €100
 Ik doneer ☐ maandelijks ☐ jaarlijks

Ik machtig docP om het aangegeven bedrag van mijn rekeningnummer te incasseren. Ik kan deze machtiging op elk gewenst moment beëindigen:

Uw naam.....
 Adres.....
 Postcode en woonplaats.....
 Emailadres.....
 Plaats en datum.....
 Rekeningnr (IBAN).....
 Handtekening:

Bon, ingevuld en ondertekend, uitknippen en in een envelop met postzegel opsturen naar **Campagne BDS Nederland, p/a docP, Postbus 11135, 2315 ZA Leiden**

Colofon:

BDS Nederland, p/a Stichting docP, Postbus 11135, 2315 ZA Leiden

Website: www.docp.nl

Email: info@docp.nl

Facebook: www.facebook.com/stichtingDocP/